

CRISTINA MOGÂLDEA

cl. a XII-a, Liceul Academiei de Științe a Moldovei

Moldova (pluri)identitară și politica stagnării

Republica Moldova este un melanj de identități. Chipuri șterse, idei îndrăznețe, aplauze și lovituri sub centură – toate sunt părți omogene ale aceleiași mișcări de rotație, care își păstrează coordonatele neschimbate de ceva timp. Or, spectator fiind, realizezi că pelicula din fața ta dezvoltă aceleași imagini, în culori diferite ce-i drept, scene care îți testează răbdarea și concentrarea, dar mai ales devotamentul. Acel devotament pentru un *ceva* pe care nu ți-l poate fura nicio eroare politică și care te menține vertical în convingeri, în ciuda cruntelor dezamăgiri.

Adevăratele reforme nu s-au produs...

După momentele de euforie cauzate de speranța naivă că vom *exista* totuși, venite odată cu crearea Alianței și cu promisiunile unui regim democrat (în esență, nu doar oficial), am realizat că bătălia nu e cea pentru care ne pregătisem inițial. Căpitani în care investisem iluzii, încredere, au ajuns să-și dispute titluri/poziții, uitând de cauza inițială a luptei. Este, probabil, cea mai grea lovitură pe care o poate primi cel înrolat cu sufletul într-un demers național, de (re)construcție a poporului din care face parte.

Moldova se află într-un impas politic și de imagine. Liderii actualului peisaj politic s-au concentrat asupra repartizării funcțiilor și a creionării publice a propriilor persoane, uitând de obiectivele în spatele cărora stau, de oamenii pe care îi reprezintă și de mult promisele schimbări care întârzie să apară. Adevăratele reforme nu s-au produs, societatea stagnând din cauza neînțelegerilor dintre liderii de partide și a ambițiilor personale.

Odată ales, un funcționar nu mai aparține ideologiei personale, ci celei comune, comportamentul său nu mai este etalon al nivelului propriu de gândire, ci al miilor de oameni care i-au votat platfor-

ma și care așteaptă în schimb ceva mai mult decât un zâmbet dulceag și o cravată. Aceasta este lecția pe care clasa politică autohtonă nu a învățat-o încă, permițându-și luxul de a o lăsa la nivel de concept irealist, prăfuit și, pe alocuri, irealizabil.

Recent, canalul de știri *Euronews* a difuzat un reportaj cu ecou larg, intitulat sugestiv „Nicio speranță pentru Moldova”, care a provocat uimire pe întregul glob. Celebrul post de televiziune a relatat despre incursiunea în „cea mai săracă țară din Europa”. Imaginile șocante, a căror obiectivitate nu o voi discuta însă, vorbeau apăsător despre un popor dezbinat, aflat la limita existenței, vorbitor de limba rusă (sic!), dar mai ales sărac.

Aflată într-un alt colț al lumii în momentul difuzării, am avut avantajul detașării, al ochiului din afară, care privește fără subiectivitate. Realitatea la care mă conectam corespundea descrierii oferite de reporter: „țară în care se mai trăiește ca în Evul Mediu”. Îmi imaginam privirile spectatorilor (reportajul a făcut înconjurul lumii) care nici nu au auzit de Republica Moldova și care nu ar înțelege că dincolo de condițiile dificile în care trăiește marea majoritate mai există și altceva: potențial uman, personalități bine cunoscute în exterior (Eugeniu Coșeriu, Eugen Doga, Maria Bieșu, ca să dau doar câteva nume), festivaluri, tradiții ș.a. Obiectivul clasei politice autohtone ar trebui să fie îmbunătățirea considerabilă a condițiilor de trai ale populației și, respectiv, construirea unei imagini pozitive în exterior. Dar acestea trebuie să rezoneze, în mod firesc, cu reformele și cu stabilitatea internă.

Progresul nu înseamnă doar lipsa obstacolelor (în cazul dat, guvernarea comunistă), ci și abilitatea de a oferi ceva mai mult decât critici la adresa fostului regim. Progresul înseamnă să te ridici deasupra intereselor personale, deasupra propriei zone de confort și să faci *politică*. Nu doar o politică de partid, ci una a maselor, o *politică umană*, dacă vreți.